

בס"ד יום ג', יום צום, לדעתו של ר"ש, עייני ביחזקאל ל"ג, כ"א-ב' ובדברי ר"ש במסכת ראש השנה דף יח עמוד ב' "תניא, אמר רבי שמעון"..."ואני מונה לסדר פורעניות".

בקר טוב,

למדי נא את הגמרא מ"איבעיא להו" עד "אל קוצים".

נעיין בהגדרת אכילה גסה

עייני בתוספות ד"ה דילמא אתי, עייני היטב במקורת השונים שאליהם הפנה התוספות ביחוד הגמרא בנזיר.

מהי הגדרתו של רבנו תם לאכילה גסה?

עייני במהרש"א מה קשה לו על תשובת ר"ת?

עייני בבית יוסף סימן תע"ז(סוד"ה "ומש"כ וי"א", איזה דין למד הרוקח לגבי אכילה גסה,

שימי לב מהי הקושיה שניתן לשאול על דברי הרוקח מדברי הגמרא בנזיר.(אם לא העלת בחכתך

את השאלה עייני בדברי מחצית השקל סימן תע"ו ס"ק ב', המחצית השקל הינו פירוש על

המגן אברהם שמפרש את השולחן ערוך).

עייני בדברי המשנה למלך בהלכות יסודי התורה פרק ה' הלכה ח' ד"ה נסתפקתי באוכל, מה דין

אכילה גסה לגבי מצוות עשה ולגבי איסורים?

מה העיר על דבריו הנודע ביהודה מהדורה תנינא - או"ח סימן קטו?
"אמנם כבר מבואר אצלי במקום אחר ... דלעולם יש לומר דשלא כדרך אכילה לא מיחשב כלל אכילה גם גבי תרומה ואפ"ה צריך להרמב"ם למיבה טעמא באוכל יותר מכדי שובעו וקץ באכילתו שפטור מטעם פרט למזיק עצמו דמשום שלכד"ה ליכא למיפטר דאף שהוא קץ באכילה זו מ"מ לא מקרי זה שלא כדרך אכילה הואיל ומיחשב אכילה לשאר אדם שאינו שבע ושלא כדרך אכילה הוא דבר שאינו מדרך אכילה לכל אדם כגון אוכל חלב חי או דבר שהוא מר ביותר וכדומה שאינו ראוי לאכילה לשום אדם זה לא מקרי אכילה כלל אבל דבר שאינו ראוי לאדם אחד מחמת שהוא שבע לא יצא מכלל אכילה כיון שאכילה זו מיחשב אכילה לכל אדם שאינו שבע ולכך צריך לטעמא דפרט למזיק דהיינו שמזיקו.... ודע דהמ"ל שם בפ"ה מהל' יסודי התורה בד"ה יש לחקור מספקא לי' אם נאמר ג"כ במ"ע דא"ר תאכל כגון מצה וקרבתן פסח אם אכלן שלא כדרך הנאתן אם יצא ידי חובתו ומסיים שם שלא ראה דין זה מפורש גבי מ"ע. ולכאורה הוא תמוה והלא שם בסוגיא דיבמות הדבר מפורש באכילה גסה גבי מנחות דהוא ג"כ מ"ע דכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם וקא פשוט להש"ס דלא להוי אכילה לענין מצות אכילת מנחה ויליף לה מיוה"כ דלא מיחשב אכילה גסה. הרי מפורש בגמרא דחד דינא אית לי' דכי היכא דבמצות ל"ת לא מיחשב אכילה גסה לאכילה הכי נמי במ"ע. ולכאורה הוא תמוה על מרא דתלמודא הגאון משנה למלך שכתב שלא מצא על דבר שמפורש בסוגי' ערוכה והוא בעצמו מביא סוגיא זו בתחילת דבריו ע"ש:

אך לפ"מ שכתבתי שאכילה גסה ושלא כדרך הנאתן שני ענינים הם א"כ שפיר כתב המ"ל דלא מצא בפירוש בשלא כדרך הנאתן אי יוצא באכילת מצוה דאף דבאכילה גסה אין חילוק בין ל"ת למ"ע היינו כיון דגלי לן קרא דאכילה גסה לא מיחשב אכילה גבי יוה"כ ותרומה ממילא ילפינן מיני' לכל דבר אף במ"ע מה שאינו כן בשלא כדרך הנאתן דמסבר' אמרי' שאינו חייב בל"ת בשלא כדרך הנאתן הואיל ואינו נהנה וכמו שאמרי' גבי נבלה הראוי' לגר קרויה נבלה שאינו ראוי לגר אינו קרויה נבלה. וכ"ז שייך בל"ת אבל במ"ע עדיין איכא לספוקי אי במ"ע יוצא בשלא כדרך הנאתן דלא נאמר בפירוש באכילת מצוה שצריך ליהנות מהאכילה דאדרבה יש סברא לומר דמצות לאו ליהנות ניתנו ודוק. דברי ידידו: הק' שמואל סג"ל לנדא